

Mitjans de comunicació social

Que jo intentés parlar-vos ara dels mitjans de comunicació social, fóra una gosadia per part meua. Doctors té l'Església, locutors la TV, periodistes els diaris, i col·laboradors «Ronsana», que ho farien amb molt més coneixement que no pas jo.

Hi ha però, un mitjà de comunicació, del que hom no sent parlar gaire, malgrat que reuneix en les seves línies un important, què dic important, importantíssim, elevadíssim, nombre d'afiliats, ja siguin professionals no sindicats, o amateurs entusiastes, que fan el joc per pura convicció, sense veure'n ni cinc.

Aquest mitjà es pot sentir orgullós de tenir una de les xarxes de difusió més complexes, i més extenses que es troben a la península, i àdhuc fora de la península. Davant d'aquesta riquesa de medis, ja es poden desar les «vies satèl·lits», les agències d'informació, la «CIA», i fins i tot la TV espanyola, que no perd ocasió per demostrar-nos, una i altra vegada, la veracitat —llegiu incongruència— de les seves informacions, nacionals i regionals, que hom tot sovint, confón amb un deliciós i bucòlic conte de fades.

Ep, però això ja són figures d'un altre paner, que ens fan marxar del tema. Tornem-hi doncs, que encara no havíem acabat de cantar les excel·lències d'aquest mitjà fantasma, universal, anti-segracionista —car a ningú segrega— apolític i pacifista.

L'única pega que jo trobo, és la de posar-hi darrera el qualificatiu de «social», si com a social s'entén, que ja és molt entendre, la voluntat, inclinació, capacitat i aptitud per a millorar la convivència, entre els elements que formen, doncs això, la societat.

En canvi, no tinc cap mena de recança en assegurar que es tracta d'un mitjà de comunicació. Caram, si comunica!, i malament de pressa, que ja és difícil d'aconseguir. Fixeu-vos sinó en l'anterior exemple. D'aquestes dues disposicions, alteracions o modificacions del verb comunicar, com són malament i de pressa, la nostra sempre ben escoltada i mirada TV, solament logra assolir un ple èxit, en la primera, tot i que la nostra TV, ja ho sabem, està molt ben patrocinada (ha quedat finet això eh?).

Però vaja, ja hauríem de tornar a dir allò de les figures, i del paner, i que fugim de tema, etc., etc.... Donem-ho doncs per dit, i anem al nostre, al gra, al quid de la qüestió, a deixar d'ésser tan pesats, i a dir d'una bona vegada (les revistes aperturistes dirien d'una punyetera vegada) el nom d'aquest fabulós, inversemblant, mitjà de comunicació, pot-ser social.

Primer podríem dir el nom tècnic, el nom culte. I què més culte que dir-ho en llatí, no? Doncs va, vinga, som-hi, au: La «vox populi». Tornem-ho a dir, per donar més seguretat, en el domini del llatí: La «vox populi». La veu del poble; la veu popular, i com a conseqüència d'una cosa que podria ser, i a vegades ho és, bona i representativa d'un estament social —encara que no ho sembli, parlo del poble— assistim ara a la seva degeneració. Al motiu d'aquest comentari, i deixant-nos ja de cultismes, diguem el nom vulgar, el de cada dia, com el nostre pa: Xafarderia, comareig, males veus, crítiques, xerradisses, i un bon etcètera, dels que fan torna.

Heus ací un bon exemple del que poden donar de si la collectivitat i la comunitat. Feu quelcom, ara i aquí, i demà ho sabran aquí i allà, corregit i augmentat.

Una bona i inèdita definició per aquest ésser estrany, que

és l'home, fóra la que l'identifica com a animal capaç de criticar. Però no de criticar bé, no, sinó, com animal que gaudeix comentant amb fulano la poca solta de mengano, i amb mengano la falta de solta de fulano (quina profunditat!).

I escampant noves als quatre vents. I si les noves tenen un cert caire amorós, millor que millor. Què més interessant, i distret, després d'escoltar per la ràdio (aprofitant que no hi ha TV), la cursilada de mig dematí, «Paty Corazón», que més interessant, deia, què poder explicar per l'eixida, a la veïna del davant, que la nena del 3.er fa manetes amb el nen de l'entresol, i que el marit de la portera, sembla que més d'una nit s'equivoqui de porteria, i que els veïns del costat, ahir van tenir bronca.

Qui no ho ha provat, no pot opinar. L'emoció d'aguaitar l'aparició de la persona criticada, l'habilitat per a canviar de conversa, si aquesta persona arriba, i l'enginy necessari, per a murmurar ben a gust, i quedar després com una Sra. o un Sr., que de tot hi ha, aquestes són experiències que cal viure-les per a donar-ne testimoni. I no diem, si ens trobem amb un bon accident per imprudència, o un matrimoni precipitat... Llavors, hom se'n fa uns tips...

Però no us creieu que tot s'acaba en aquest nivell domèstic, d'escala, de barri, o de poble. No, no, la cosa va més enllà. L'afecció a no estar-se callat és majoritària (tant o més que en Cruyff), i en ocasions presta un veritable servei a la collectivitat, a la comunitat. Ep, no hem dit pas a l'estat, oi?

Pensem, per cas, en les darreres concentracions a Barcelona, per diferents motius polítics. Els actes, les assemblees, les trobades multitudinàries, les manifestacions, en una paraula, i per entendre's, no havien estat pas anunciades pública ni oficialment, i fins i tot, les octavetes allusives, eren recollides als pocs moments d'ésser llençades, i en canvi, tothom, tothom, la forç pública inclosa, està clar, clar que sí, o, i tant, ves quina idea!, tothom, la força pública també, ho sabia. Ho sabien amb l'antelació suficient, uns per anar-hi a córrer, i els altres per anar-hi a una altra cosa, però tots hi fe'ien cap, que en definitiva era del que es tractava.

Doncs aquestes manifestacions, han d'agrair la massiva assistència de tota classe de públic, a aquesta dita xarxa de difusió, que cal reconèixer que no hauria funcionat tan adequadament, tan intel·ligentment, si no hagués estat entrenada en l'exercici diari de la petita xafarderia, del tafaneig d'estar per casa. Mig innocent, mig romàntic, mig utòpic (ves, ara me'n surt 1 1/2, què hi farem!

I què direm dels esforços enredaires, xafarders per vocació, que mai reben el degut reconeixement als seus mèrits. Dignes i abnegats descendents d'aquells bescantaires que es carregaven la Marieta, baixant de la Font del Gat, buscant «plan» amb el soldat.

Quina pena tan gran no deuen sentir quan no poden cridar a viva veu, doncs estaria mal vist: «Jo, jo, vaig ser jo qui primer va saber que la Conxi tenia cotxe... i una altra cosa». «Jo, vaig ser jo, qui primer va explicar que el Sr. Ambròs viu en un asil, perquè la jove li fa la vida impossible...»

Remim doncs homenatge a aquests sacrificats treballadors del què diran; del ja estant dient, amb bona fe. Prou trist és per ells haver d'actuar sempre a l'ombra, com vulgars espies. Donem-els-hi la nostra simpatia, i alegrem-nos que almenys, un mitjà de comunicació, funcioni bé entre nosaltres.